

Настала сіра, холодна, майже безсніжна зима.
Мама Му стояла біля вікна й виглядала Ворона.

Мах-мах-мах.

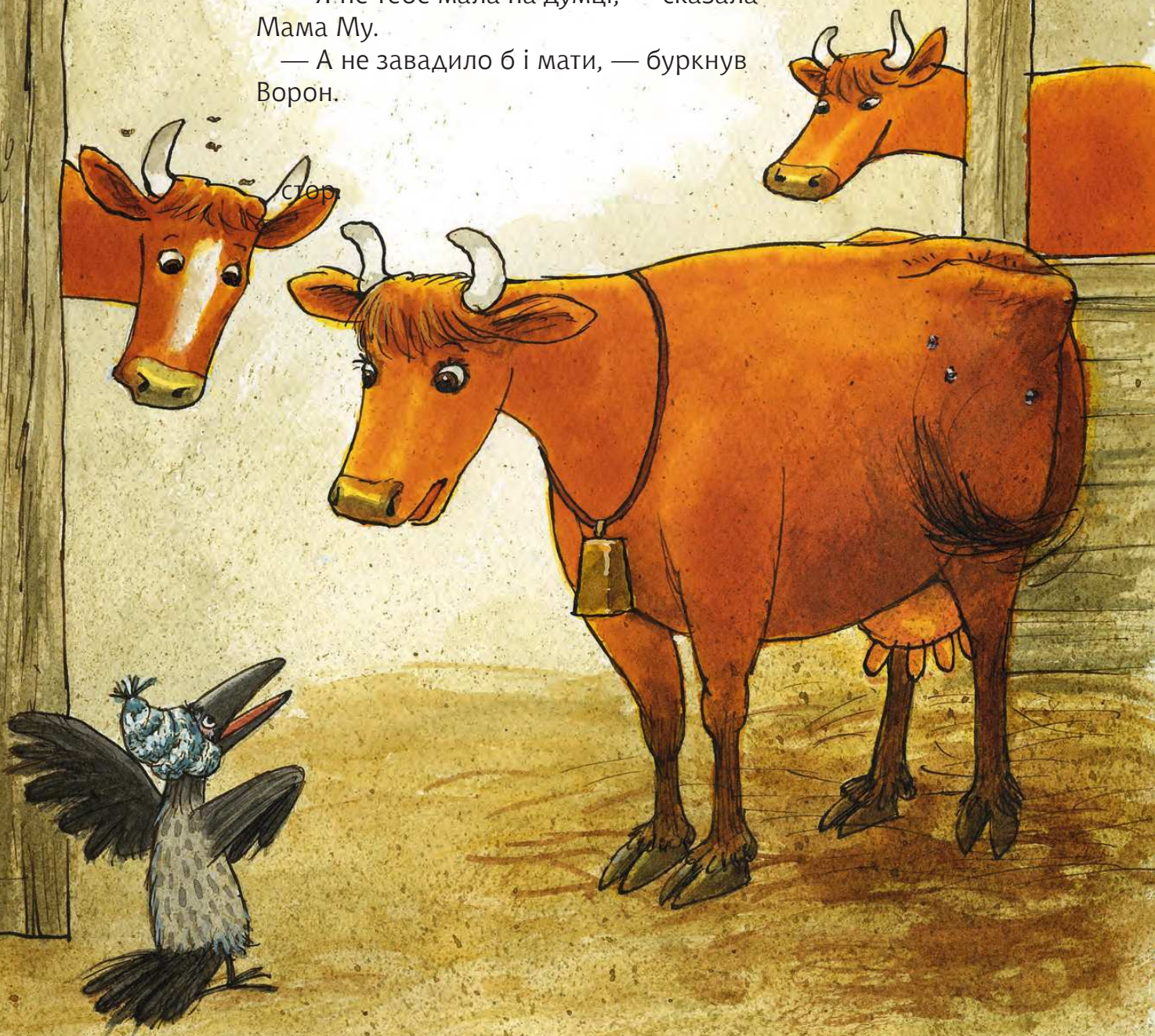
Ворон сів, як звично, на віконний карниз.

— Привіт, Вороне! Добре, що ти прилетів! Мені так сумно!

— Кра-а, чого б це? Тобі ж завжди подобалося в хліві. Корови ПОВИННІ спокійно переживати зиму.

— Я тужу за сонцем і зеленою травою! Дні вкрай короткі та сірі! — зітхнула Мама Му.

— І чого це тобі не до шмиги сіре?!
— Ночі дуже довгі й темні, Вороне. Ти не вважаєш, що це жахливо?
— Хай тобі грець! Глянь на мене: Я — сірочорний. І це красиво!
Ворон випнув груди й розправив крила.
— Я не тебе мала на думці, — сказала Мама Му.
— А не завадило б і мати, — буркнув Ворон.

— Му-у, Вороне! Хіба ТИ не тужиш за літом? Влітку можна плавати!

— Плавати? Кра-а! Щоб намокнути? Я тужу за джунглями! Я не маю бажання дивитися на корів, що ремигають і витріщаються на мене. Я хочу дивитися на мавп, які висять на ліанах і жбурляються бананами! Мені хочеться туди, де ворони, що мешкають у джунглях, літають без вовняної шапки на голові! Там їздить тигрячий потяг! Ту-ту! Гур-р-р!

Ворон заметушився по хліві.

— Я тужу за зеленою травою, —
сказала Мама Му. — Або за
справжньою зимою — з білим снігом.

— СНІГОМ? Кра-а! Де ти все це
візьмеш?

